

Udvalgets spørgsmål til miljøministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 1:

Udvalget udbeder sig de af ministeren under samrådet om spørgsmål C lovede oplysninger om andre lande med en lovgivning svarende til reglerne i § 46 om redernes afholdelse af udgifter til beredskabs- eller bekæmpelsesforanstaltninger, der er udført alene som følge af fare for udtømmning eller udledning.

Svar:

Siden de første nordiske sølove fra 1890'erne har der været et snævert samarbejde på det søretlige område mellem Danmark, Norge og Sverige. Dette samarbejde er også kommet til udtryk under forberedelsen og tilslutningen til internationale konventioner på dette område.

Såvel Danmark som Norge og Sverige har – tillige med en lang række af FNs medlemslande – tilsluttet sig 1969-konventionen om det privatretlige ansvar for skader ved olieforurening.

Konventionens regler er i Danmark og Norge gennemført som et særligt kapitel i søloven, medens reglerne i Sverige er gennemført som en særlig lov. De bestemmelser, der således er gennemført i de nordiske lande, er indholdsmæssigt overensstemmende.

I Norge findes reglerne ligesom i Danmark i sølovens kapitel 12. Såvel miljøstyrelsen som industriministeriet har over for mig oplyst, at de norske myndigheder fortolker de omhandlede bestemmelser i 1969-konventionen og søloven i overensstemmelse med den danske opfattelse, hvorefter en »faresituation« anses for at være dækket af bestemmelserne såvel i 1969-konventionen som i søloven.

Norge forbereder ligesom Danmark tilslutningen til »MARPOL-konventionen« (den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe 1973 og 1978-protokollen til denne konvention). Den fornødne lovgivning har i Norge været forberedt i to led.

Dels som en række ændringer i den norske sødygtighedslov (udledningskriterier, konstruktionskrav m. v.) og dels som en række ændringer i den norske miljøbeskyttelseslov (beredskab, forureningsbekæmpelse m. v.)

I det andet led (ændringerne i miljøbeskyttelsesloven) indgår regler, der indholdsmæssigt svarer til § 46, stk. 1, i lovforslaget om beskyttelse af havmiljøet. De pågældende bestemmelser er §§ 64 og 66 i Ot.prp. (Odelstingslovforslag) nr. 11 om lov om vern mot forurensninger og om avfall (Forurensningsloven).

Jeg beklager i denne forbindelse, at jeg i samrådet fredag den 13. ds. fejlagtigt meddelte, at disse regler var gennemført i november 1979. Efter fornyede oplysninger fra det norske miljøministerium kan jeg oplyse, at kun det første led i det samlede lovkompleks, nemlig ændringerne i sødygtighedsloven, blev gennemført i november 1979. Ændringerne i forurensningsloven er nu under behandling i Stortinget og kan ventes vedtaget i løbet af foråret.

I henhold til §§ 64 og 66 i det norske lovforslag vil de norske myndigheder kunne kræve omkostningerne i forbindelse med indgreb mod akut forurening eller fare for akut forurening dækket af den ansvarlige, uafhængigt af, om der foreligger subjektiv skyld.

Disse regler er generelle og gælder ved alle former for forurening eller forureningsfare.

Det er over for miljøstyrelsen oplyst, at der ikke i Norge har været rejst spørgsmål om, hvorvidt disse bestemmelser skulle være i strid med 1969-konventionen. Dette skyldes ifølge oplysningerne fra det norske miljøministerium, at der ikke i Norge har været rejst tvivl om rækkevidden af 1969-konventionen.

I Sverige findes 1969-konventionens regler som nævnt i en særlig lov af 17. december 1973 om ansvar for olieskade til søs.